

ทางกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็ก¹

ปัทมา วงษ์สุน²

เด็กและเยาวชนคือ อนาคตของชาติ เด็กและเยาวชนจึงควรได้รับการปกป้องคุ้มครองให้เติบโต ซึ่งถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของประเทศ โดยสังคมไทยปัจจุบันพบการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีจำนวนมาก อีกทั้งนับวันยิ่งทวีความรุนแรงซับซ้อนและขยายวงกว้างเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ผลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้น สร้างความสะเทือนใจให้แก่บิดา มารดา ญาติพี่น้องของเด็กและเยาวชนนั้น และยังสร้างความสะเทือนใจแก่เหยื่อของการกระทำผิดนั้น รวมตลอดถึงบิดา มารดา ญาติพี่น้องของผู้ถูกกระทำผิดด้วย นอกจากนี้บางครั้งยังมีผลถึงประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่ไม่เกี่ยวข้องได้รับความเดือดร้อน หรือได้รับบาดเจ็บ หรือทรัพย์สินเสียหาย หรืออาจถึงแก่ชีวิตได้

สำหรับประเทศไทย ปัญหาเด็กและเยาวชนมีมาอย่างต่อเนื่องโดยมีปัจจัยแตกต่างกันเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรม เพราะการเลี้ยงดูในครอบครัวที่แตกต่างกัน ซึ่งสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันแรกของเด็กและเยาวชนจึงเป็นสถาบันที่มีความสำคัญต่อเด็กและเยาวชนมากที่สุด อันเป็นพื้นฐานในการอบรมสั่งสอนบุตรหลานของตนให้เป็นคนดีอยู่ในศีลธรรม และมีพัฒนาการทางด้านจิตใจที่ดี จะเห็นได้ว่าเด็กถือว่าเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต เมื่อเด็กเติบโตขึ้นพวกเขาจะเป็นคนดีของสังคมและทำประโยชน์ให้แก่ประเทศได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับศักยภาพในตัวของเด็กเอง ซึ่งสิ่งเหล่านี้บิดามารดาผู้ปกครองต้องเป็นผู้ช่วยสร้างและพัฒนาความรู้ความสามารถของเด็กนั้น

แต่ในสังคมปัจจุบันโอกาสในการพัฒนาเด็กนั้นลดน้อยลง เมื่อพบว่า มีปัญหาเด็กกระทำความผิดกฎหมายกันมากขึ้น และปรากฏว่าเด็กเหล่านั้นมักจะกระทำความผิดซ้ำอีกในเรื่องเดียวกันในครั้งต่อ ๆ ไป เมื่อมีโอกาสแม้ได้รับโทษมาแล้วตามกฎหมายทำให้ผู้ปกครองไม่สามารถนำเด็กเหล่านั้นเข้าไปดูแลและพัฒนาศักยภาพตามขั้นตอนปกติทั่วไปได้

ดังนั้น ข้อควรพิจารณาที่สำคัญประการหนึ่งนั่นคือ เหตุใดเด็ก ๆ เหล่านี้ถึงออกมากระทำความผิดซ้ำอีก แม้จะได้รับโทษตามกฎหมายไปแล้ว การที่เด็กกระทำความผิดซ้ำอาจเกิดขึ้นได้จากหลายปัจจัย เช่น จาก

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่องการชุมนุมในที่สาธารณะในประเทศไทย โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือ รองศาสตราจารย์สุขสมัย สุทธิบัติ และคณะกรรมการสอบคือ ศาสตราจารย์ พิเศษ ปัญญา สุทธิบัติ และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนียผล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สภาพแวดล้อมที่ไม่ดี การคบเพื่อนที่ไม่ดีชักนำกันไปในทางที่ผิด หรือเด็กอาจมีปัญหามาจากครอบครัว การเลี้ยงดูของบิดามารดา การปลูกฝังสิ่งที่ไม่ดีให้กับเด็กทำให้เด็กกลายเป็นเด็กมีปัญหา สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัย หรือเป็นแรงจูงใจให้เด็กหันมากระทำความผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก

อย่างไรก็ตาม ยังมีอีกปัจจัยหนึ่งที่น่าจะเป็นสาเหตุให้เด็กไม่เกรงกลัวต่อการกระทำความผิดนั้นคือ ตัวบทกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่นั้นเอง เนื่องจากเมื่อเด็กกระทำความผิดแล้ว พวกเขาจะไม่ต้องรับโทษเหมือนกับผู้ใหญ่ แต่พวกเขาจะต้องอยู่ภายใต้กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก ซึ่งเป็นกฎหมายที่เข้ามาคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กเป็นการเฉพาะ โดยศาลอาจจะไม่ลงโทษเด็กเลย หรืออาจลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น หรืออาจจะใช้มาตรการอื่นแทนการลงโทษก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของการกระทำความผิด และช่วงอายุของเด็กที่กฎหมายได้กำหนดไว้โดยเฉพาะ

หากพิจารณาตัวบทกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการจับกุม การสอบสวน การลงโทษผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กในคดีอาญา จะพบว่า กฎหมายที่ใช้กับ การกำหนดวิธีการสอบสวน การกำหนดอัตราโทษของเด็กนั้นขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพของเด็กในแต่ละช่วงวัย เนื่องจากเด็กในแต่ละช่วงอายุมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่ต่างกัน วิธีการที่จะลงโทษจึงต้องแตกต่างกันด้วย สุดท้ายแล้วแม้เด็กจะกระทำความผิด และต่อมาศาลพิพากษาว่า มีความผิดแต่ศาลก็จะลงโทษพวกเขาไม่ได้ เนื่องจากมีประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 74 ให้ความคุ้มครองอยู่แต่ศาลยังคงมีอำนาจในการใช้วิธีการสำหรับเด็ก ตั้งแต่ว่ากล่าวตักเตือนไปจนถึงวิธีการที่หนักที่สุดสำหรับเด็กคือส่งตัวไปฝึกอบรมที่สถานฝึกและอบรมตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่ไม่เกินกว่าเด็กนั้นจะมีอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นกฎหมายเกี่ยวกับเด็กฉบับใด ทั้งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ล้วนแล้วแต่ตราขึ้นมาบนพื้นฐานของทฤษฎีการลงโทษ เพื่อแก้ไขฟื้นฟู โดยเป็นการมุ่งเน้นศึกษาทำความเข้าใจสาเหตุแห่งการกระทำความผิดโดยเน้นตัวบุคคลผู้กระทำความผิด และสภาพแวดล้อม เพื่อที่จะหาทางแก้ไขตัวบุคคลผู้กระทำความผิดมากกว่าที่จะลงโทษ เป็นการให้โอกาสผู้กระทำความผิดได้กลับตัวเป็นคนดีและสามารถเข้าสู่สังคมได้ด้วยความปลอดภัย

การที่กฎหมายให้ความคุ้มครองแก่เด็กเช่นนี้ อาจจะเป็นช่องว่างในทางกฎหมายที่ทำให้เด็กไม่เกรงกลัวต่อการกระทำความผิด ไม่เข็ดหลาบ และยังกล้าที่จะกระทำความผิดซ้ำอีก หรือด้วยการให้ความคุ้มครองนี้อาจเป็นช่องทางให้ผู้กระทำความผิดใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดของตนก็ได้ โดยในทางปฏิบัติจริงพบว่า ปัจจุบันเด็กมีสถิติในการกระทำความผิดซ้ำเป็นจำนวนมากกว่าการกลับตัวกลับใจเป็นคนดี และมักจะพบว่าเป็นเด็กคนเดิมกระทำความผิดซ้ำในเรื่องเดิม โดยบางกรณีเด็กมีพฤติกรรมในการกระทำความผิดที่ทารุณโหดร้ายเกินกว่าความเป็นเด็กของตน แต่กฎหมายกลับไม่เคยลงโทษเด็กเหล่านั้นให้เหมาะสมกับความผิดที่พวกเขากระทำ เป็นเหตุให้เด็กเกิดความได้ใจอีกเหิมและกล้าที่จะกระทำความผิดอีกในครั้งต่อไป

ด้วยเหตุเหล่านี้ เห็นว่า การตรากฎหมายขึ้นมาเพื่อเยียวยาฟื้นฟูผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็ก โดยคำนึงแค่ปัจจัยทางด้านอายุอาจจะไม่เพียงพอ และอาจไม่ได้เป็นคุณกับตัวเด็กมากนัก โดยเฉพาะเมื่อเด็กนั้นกระทำความผิดลงโดยรู้สำนึกถึงการกระทำของตนเองเช่นผู้ใหญ่ ซึ่งแน่นอนว่า กรณีดังกล่าวยังมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไปในหลายแนวทาง อย่างไรก็ตาม ควรมีการพัฒนาเรื่องการลงโทษทางอาญาตามกฎหมายให้มีสภาพบังคับเด็ดขาดและชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งหากเด็กมีความคิดและแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่ทารุณเกินกว่าเด็กที่อายุเท่ากันจะกระทำได้ เด็กเหล่านั้นก็ควรที่จะได้รับโทษไม่ต่างจากโทษของผู้ใหญ่ที่กระทำความผิด และเมื่อกฎหมายได้รับการแก้ไขแล้ว ก็จะทำให้เด็กที่กระทำความผิดนั้นไม่กล้ากลับมากระทำความผิดซ้ำอีกและเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้ดูแลสั่งสอนและพัฒนาศักยภาพของเด็กให้ดีขึ้น เพื่อเติบโตไปเป็นอนาคตของชาติต่อไป

จากข้อเท็จจริงและสภาพปัญหาดังกล่าวนั้น เพื่อเป็นการพัฒนาบทกฎหมายที่บังคับใช้ในการคุ้มครองสวัสดิภาพและดำเนินคดีกับเด็กและเยาวชนที่ประเทศไทยใช้บังคับอยู่ ไม่ว่าจะเป็นประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ให้สามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุวัตถุประสงค์ในการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนในการกระทำความผิดให้กลับคืนสู่สังคมจึงสมควรที่จะทำการศึกษาปัญหาของบทบัญญัติในพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อเสนอแนวทางแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติให้มีความชัดเจนและเหมาะสมยิ่งขึ้น ทำให้มีประเด็นปัญหาการวิจัยที่ควรค่าแก่การศึกษาค้นคว้าดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก คือ ปัญหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 133 ทวิ และมาตรา 134/2 มีเจตนารมณ์มุ่งคุ้มครองเด็กให้ได้รับผลกระทบจากกระบวนการยุติธรรม ซึ่งกำหนดให้การสอบปากคำเด็กในชั้นสอบสวน ต้องมีสหวิชาชีพเข้าร่วมในการสอบปากคำด้วย แต่จากการที่ได้ศึกษาพบว่า บทบัญญัติที่กำหนดไว้ดังกล่าวนี้ ยังไม่ได้ให้ความคุ้มครองสิทธิเด็กอย่างถูกต้องและสมบูรณ์ อีกทั้งมีปัญหาในเรื่องการจำกัดประเภทของคดีที่ต้องใช้วิธีการพิเศษปฏิบัติ สำหรับสอบปากคำเด็กที่ยังไม่มีความแน่นอนของกฎหมายที่ใช้บังคับ

ซึ่งบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 133 ทวินั้น ได้กำหนดในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย อันมิใช่ความผิดที่เกิดจากการชุลมุนต่อสู้ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ ความผิดฐานกรรโชก ชิงทรัพย์ และ ปล้นทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือ คดีความผิดอื่นที่มีอัตราโทษจำคุก ซึ่งผู้เสียหาย หรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน 18 ปี ร้องขอเองต่อพนักงานสอบสวนให้มีการจัดสหวิชาชีพ

เข้าร่วมในการสอบปากคำ ซึ่งเห็นได้ว่า หากผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน 18 ปีที่กระทำความผิด อื่นๆนอกจากที่ระบุไว้ในมาตรา 133 ทวิ ซึ่งเป็นความผิดที่มีอัตราโทษจำคุก ผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุ ไม่เกิน 18 ปี ต้องร้องขอพนักงานสอบสวน จึงจะอยู่ในบังคับตามที่กฎหมายกำหนดที่ต้องจัดให้มีสหวิชาชีพเข้า ร่วมในการสอบปากคำ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวเป็นการผลกระทบให้เด็กที่ยังไม่มีมีความรู้เพียงพอ เพราะยังขาด วุฒิภาวะและขาดประสบการณ์ที่จะตัดสินใจได้ว่า จะปกป้องสิทธิของตนเองได้อย่างไร ซึ่งในขั้นตอนการ ดำเนินการให้นี้ บทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวยังไม่อาจให้ความคุ้มครองสิทธิเด็กในคดีอาญาได้อย่างถูกต้องตามที่ กฎหมายกำหนด

ปัญหาประการที่สองคือ ในกระบวนการสอบปากคำเด็กตามมาตรา 133 ทวิ และมาตรา 134/2 ที่มีการ กำหนดบทบาทของพนักงานอัยการในการเข้าร่วมการสอบปากคำเด็กยังไม่มี ความชัดเจนแน่นอนว่า พนักงาน อัยการมีบทบาทหน้าที่อย่างไร และในส่วนที่กฎหมายได้กำหนดให้มีบุคคลที่เด็กร้องขออยู่ร่วมด้วย อีกทั้งใน การสอบปากคำนั้นก็ไม่ได้มีการกำหนดตัวบุคคลที่เด็กร้องขอให้ชัดเจนว่า ต้องเป็นบุคคลใดบ้างเกี่ยวข้องกับเด็ก นั้นอย่างไร ซึ่งทำให้เด็กอาจร้องขอให้บุคคลอื่นที่ไม่ใช่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองที่ดูแลเด็กมาเข้าร่วมในการ สอบปากคำ ซึ่งหากมีบุคคลที่เด็กร้องขอให้อยู่ร่วมด้วยในการ สอบปากคำเป็นบุคคลที่เด็กสนิทและไว้วางใจ ก็ จะทำให้เด็กเกิดมั่นใจและความอบอุ่นใจมากกว่าบุคคลอื่นที่มาเข้าร่วมในการสอบปากคำเด็ก ซึ่งบทบัญญัติ กฎหมาย ตามมาตรา 133 ทวิ และมาตรา 134/2 จึงยังมีปัญหาในด้านแง่ของการคุ้มครองสิทธิเด็กที่ยังไม่ชัดเจน

ปัญหาประการสุดท้าย ปัญหาการลงโทษสำหรับเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและ ครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 142 พบว่า การใช้ดุลยพินิจในการกำหนด วิธีการสำหรับเด็กที่กระทำความผิด และการกำหนดโทษปรับที่ใช้อายุของเด็กเป็นเงื่อนไขในการส่งไปโรงเรียนหรือ สถานฝึกและอบรมหรือสถานที่ ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกและอบรมเด็กนั้น เป็นความไม่ยุติธรรมในการกำหนดให้ ศาลใช้ดุลยพินิจ เพราะถ้าเด็กอายุมากกว่า 10 ปี ก็สามารถส่งไปสถานฝึกหรืออบรมหรือสถานที่ซึ่งจัดตั้งขึ้น เพื่อ ฝึกหรืออบรมเด็กได้ถึง 8 ปี แต่ถ้าเด็กนั้นมีอายุมากกว่า 10 ปีแต่ไม่เกิน 15 ปี ศาลก็สามารถใช้ดุลยพินิจได้เพียง 3 ปี เท่านั้น อีกทั้ง การที่ศาลมีอำนาจใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแทนการลงโทษอาญาหรือวิธีการ เพื่อความ ปลอดภัยได้จนกว่าอายุ 24 ปีบริบูรณ์ ผู้วิจัยเห็นว่า ระยะเวลาในการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจงาน เเกินไป อาจทำให้เกิดปัญหาการถ่ายทอดลักษณะนิสัยที่ไม่ดีออกมาได้

อีกทั้ง ปัญหาการลงโทษสำหรับเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ตามมาตรา 78 และมาตรา 79 นั้น พบว่า กำหนดระวางโทษจำคุกสูงสุดไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้ง จำทั้งปรับ และมีอัตราโทษต่ำสุดจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท ซึ่งเป็นการกำหนด บทลงโทษน้อยเกินไป เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐานของการกระทำความผิด โดยเฉพาะการใช้เด็กเป็นเครื่องมือใน

การกระทำความผิดจึงควรแก้ไขบทลงโทษ เพื่อให้กฎหมายมีประสิทธิภาพและเกรงกลัวต่อการกระทำความผิดต่อเด็กหรือใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด

จากการศึกษาค้นคว้าทางกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็ก จึงขอให้ออกเสนอแนะดังนี้

1. วิเคราะห์ปัญหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 134/2 การสอบปากคำเด็กในชั้นสอบสวน

จากการศึกษาค้นคว้า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 134/2 ในเรื่องการสอบปากคำเด็กในชั้นสอบสวนที่มีการกำหนดการจัดให้มีสหวิชาชีพอยู่ร่วมด้วยในการสอบปากคำเด็ก ควรจัดให้ครอบคลุมทุกฐานความผิด นอกจากที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 133 ทวิ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการป้องกันกรณีที่เกิดที่กระทำผิดยังไม่มีวุฒิภาวะที่ต้องตัดสินใจว่า ตนจะร้องขอให้มีสหวิชาชีพอยู่ในการสอบสวนหรือไม่ เพราะหากอยู่ในสถานะที่เด็กตกเป็นผู้ต้องหา หรือผู้เสียหาย หรือพยาน ในวุฒิภาวะขณะนั้นเด็กก็อาจไม่คิดว่าจะเรียกร้องหรือร้องขอบุคคลตามกฎหมายนั้นได้

ทั้งนี้ ขอบเขตประเภทคดีที่กำหนดไว้ให้มีสหวิชาชีพอยู่ร่วมด้วยในการสอบปากคำเด็กควรครอบคลุมฐานทุกฐานความผิด และใช้วิธีการสอบปากคำเด็กโดยกำหนดให้มีทั้งนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการอยู่ร่วมด้วยในการสอบสวนทุกฐานความผิด เพื่อจะได้เป็นการคุ้มครองสิทธิเด็กอย่างเต็มที่ และจะเป็นการง่ายที่ไม่ต้องมาพิจารณาแยกฐานความผิดอีกว่าความผิดใดต้องจัดให้มีสหวิชาชีพมาร่วมสอบปากคำเด็ก

2. วิเคราะห์ปัญหาในกระบวนการสอบปากคำเด็กตามมาตรา 133 ทวิ และมาตรา 134/2 ที่มีการกำหนดบทบาทของพนักงานอัยการในการเข้าร่วมการสอบปากคำเด็ก ยังไม่มีความชัดเจนแน่นอนว่าพนักงานอัยการมีบทบาทหน้าที่อย่างไร และในส่วนที่กฎหมายได้กำหนดให้มีบุคคลที่เด็กร้องขออยู่ร่วมด้วย อีกทั้งในการสอบปากคำนั้นก็ไม่ได้มีการกำหนดตัวบุคคลที่เด็กร้องขอให้ชัดเจนว่า ต้องเป็นบุคคลใดบ้างเกี่ยวข้องกับเด็กนั้นอย่างไร

เห็นควรให้มีการแก้ไขบทบัญญัติมาตรา 133 ทวิ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้กำหนดบทบาทหน้าที่การร่วมสอบปากคำเด็กของพนักงานอัยการให้มีความชัดเจนว่า พนักงานอัยการที่จะเข้าร่วมสอบปากคำเด็กนั้น มีหน้าที่ในการกำกับดูแลพนักงานสอบสวน ตรวจสอบการสอบสวนให้เป็นไปด้วยความถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการตามที่กฎหมายกำหนด และกำหนดให้บิดาหรือมารดาหรือผู้ปกครองของเด็กเท่านั้นอยู่กับเด็กในระหว่างที่มีการสอบปากคำเด็ก

3. วิเคราะห์ปัญหาการลงโทษสำหรับเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 142 ใช้เครื่องมือในการดำเนินการกับเด็กและ

เยาวชนที่กระทำความผิดอาญาร้ายแรงและปัญหาการลงโทษสำหรับเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ตามมาตรา 78 และ มาตรา 79

ในการลงโทษเด็กตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 142 เป็นปัญหาในประเด็นการกำหนดโทษสำหรับเด็กและเยาวชน ซึ่งบทลงโทษนั้นเห็นควรให้ทำการปรับปรุงบทลงโทษให้เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะความรับผิดชอบที่มีอัตราโทษจำคุกและจำเนกประเภทของโทษแต่ละความผิดให้ชัดเจน เพราะจะได้ใช้กฎหมายได้อย่างถูกต้องในเรื่องมาตรการการลงโทษเพื่อก่อให้เกิดการเช็ดหลายไม่ทำให้เด็กต้องกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก และนอกจากนี้ควรมีการกำหนดโทษแก่บิดามารดาที่ละเลยการเลี้ยงดูบุตรจนทำให้เด็กก่อการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น ซึ่งบิดามารดาจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบแทนรัฐ เพื่อไม่ให้เกิดเป็นปัญหาสังคมและอาจทำให้รัฐนั้นสิ้นเปลืองงบประมาณโดยไม่จำเป็น

ส่วนปัญหาการกำหนดโทษเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การขาดแนวทางในการใช้ดุลพินิจในการกำหนดวิธีการสำหรับเด็กที่กระทำความผิดโดยควรปรับปรุงการใช้ดุลพินิจของศาลโดยกำหนดว่า หากเด็กที่กระทำความผิดซ้ำๆ อีก ก็ให้เปลี่ยนเป็นการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญาโดยได้รับโทษเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ เพื่อให้เด็กเหล่านั้นจำในการกระทำความผิดของตน

และในบทบัญญัติตามมาตรา 78 และมาตรา 79 ควรมีการกำหนดบทลงโทษให้เป็นการเฉพาะโทษที่ลงสำหรับเด็กที่กระทำความผิดที่หลากหลาย เริ่มตั้งแต่เด็กกระทำความผิดที่ร้ายแรงจนถึงการลักขโมย โดยการกำหนดโทษแต่ละฐานความผิดให้ชัดเจน รวมไปถึงวิธีการและขั้นตอนการลงโทษและข้อยกเว้นการรับผิดชอบแต่ละกรณีไป

เอกสารอ้างอิง

เอกสารอิเล็กทรอนิกส์

สุทธิดา ใจสำริด, การลงโทษเยาวชนในคดีอาญา : เขียนยาแก้ไขหรือจงใจให้กระทำความผิดซ้ำ [Online], Available URL: <https://law.mfu.ac.th/law-news/law-detail/detail/News/5587.html>, 2020 (พฤศจิกายน, 2)

กฎหมาย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ